

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst	Jacques Sys
Coverbeeld	Belga Images
Vormgeving	Koen Surmont, windwaait.be

Als u opmerkingen of vragen heeft, kunt u contact opnemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Jacques Sys – Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026
D/2026/45/234 – NUR 489/480
ISBN: 978-90-599-6243-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

JACQUES SYS

MYTHISCHE WIELER PLEKKEN

99 LOCATIES

die de wielergeschiedenis kleurden,
van Alpe d'Huez tot Zürich

Lannoo

Inhoud

Inleiding	6	Parijs-Roubaix	
		Bos van Wallers-Arenberg	92
Omloop het Nieuwsblad		Carrefour de l'Arbre	98
Muur van Geraardsbergen	10	Wielersbaan Roubaix	102
Bosberg	16		
Parijs-Nice		Brabantse pijl	
Col d'Èze	22	Alseberg	110
Strade Bianche		Amstel Gold Race	
Monte Sante Marie	28	Keutenberg	114
Piazza del Campo	30	Cauberg	116
Milaan-Sanremo		Waalse Pijl	
Cipressa	34	Muur van Hoei	124
Poggio	36	Luik-Bastenaken-Luik	
Via Roma	42	Côte de Stockeu	132
		Côte de la Redoute	134
E3 Prijs Harelbeke		Giro	
Taaienberg	48	Passo di Gavia	142
Gent-Wevelgem		Blockhaus	146
De Moeren	52	Monte Zoncolan	148
Kemmelberg	56	Tre Cime di Lavaredo	152
		Passo del Mortirolo	158
Ronde van Vlaanderen		Stelvio	160
Eikenberg	64	Ronde van Zwitserland	
Paddestraat	66	Gotthardpas	168
Volkegemberg	68	Ronde van Frankrijk	
Berendries	70	Alpe D'Huez	172
Molenberg	72	Col de la Bonette	178
Koppenberg	74	Col du Galibier	180
Oude Kwaremont	80		
Paterberg	86		

Col du Glandon	186	Montjuïc	310
Col d'Iseran	188	Yvoir	314
Col d'Izoard	190	Colorado Springs	316
Col de la Madeleine	192	Utsunomiya	318
Mont Ventoux	194	Doha	322
Mûr-de-Bretagne	200	Glasgow	324
Puy de Dôme	202	Kigali	328
Ballon d'Alsace	208		
Planche des Belles Filles	212	Parijs-Tours	
Col d'Aspin	214	Avenue de Grammont	334
Col d'Aubisque	216		
Hauteacam	222	Ronde van Lombardije	
Col de Menté	224	Madonna del Ghisallo	338
Pau-Luchon	226	Muur van Sormano	340
Col de Peyresourde	230		
Pla d'Adet	234	Veldrijden	
Portet d'Aspet	236	Overijse	344
Col du Tourmalet	238	Tábor	350
Aankomstplaats Bordeaux	244	Koksijde	352
Champs-Élysées	248	Diegem	356
		Hoogerheide	358
Clásica San Sebastián		Wetzikon	362
Jaizkibel	254		
Olympische spelen		Zesdaagsen	
Helsinki	258	Gent	366
Tokio	260	Antwerpen	372
Los Angeles	264	Dortmund	376
Rio de Janeiro	266	Keulen	378
Parijs	270	Rotterdam	380
		Bremen	384
Vuelta		Vergeeten locaties	
Lagos de Covadonga	278	Wielerbaan van Mexico-Stad	388
Alto de l'Angliru	282	Vincennes	390
Puerto de Navacerrada	286	Oerlikon-wielerbaan	392
		Rocourt	396
GP Montréal & WK		Aankomstplaats Meerbeke	398
Montréal	290		
Nürburgring	292	Dankwoord	400
Valkenburg	294	Bibliografie	400
Kopenhagen	300		
Ronse	304		

Populairder dan ooit

Zelden sprak de wielersport meer tot de verbeelding dan nu. De open manier waarop er wordt gekoerst, de volwassen attitude van de vedetten die wedstrijden goed analyseren en niet vervallen in flauwe excuses, de professionele organisatie en het mondiale karakter – het heeft deze sport in al haar aspecten naar een hoger niveau getild. Voorbij lijken de schimmige toestanden uit het verleden, het liegen en bedriegen.

Organisatoren proberen mee te gaan in de nieuwe trend door hun wedstrijden aantrekkelijk te verpakken. Maar ze zijn ook op zoek naar nieuwe obstakels om hun koersen nog zwaarder te maken. Het is een rode draad door een lange geschiedenis. Natuurlijk is de tijd dat renners in de Ronde van Frankrijk midden in de nacht moesten vertrekken voorbij en tot het verleden behoren ook de etappes waarin er in de Tour acht cols moesten worden beklommen. Dat was semi misdadig en werkte het gebruik van doping in de hand. Maar ook in deze tijden blijven wielervedstrijden een rauw overlevingsgevecht en wordt er nog weleens geflirt met de grens van het belastbare. Maar de begeleiding is beter en wetenschappelijker.

In dit boek belichten we 99 mythische locaties die ieder op hun manier een ijkpunt zijn in de betreffende wedstrijden. Dat zijn vooral cols, maar ook illustere kasseistroken of historische aankomstplaatsen. Natuurlijk is de keuze van die wielervelekken subjectief en voor discussie vatbaar; alleen in de Ronde van Frankrijk werden al 125 cols beklommen, terwijl er tot dusver op het menu van de Ronde van Vlaanderen 61 hellingen en kasseistroken stonden. En nog steeds wordt er door de organisatoren gespeurd naar nieuwe, verrassende scherprechters. Om het boek compleet en gevarieerd te maken is er ook aandacht voor memorabele zesdaagsen en veldritten, voor legendarische wereldkampioenschappen en uit Belgisch oogpunt succesrijke Olympische Spelen, terwijl ook vergeten locaties onder het stof vandaan worden gehaald. En dit allemaal verdeeld over alle continenten.

Dit boek omvat zoals gezegd 99 locaties, geen honderd. Wat die honderdste dan wel kon zijn? Misschien, vond de uitgever, moest ik daarvoor in mijn geheugen graven, op zoek naar mijn allereerste herinnering. Dat was in 1965, de start van de Ronde van Frankrijk, in mijn geboortestad Keulen. Niet echt een iconische plek, maar voor mijn latere carrière wel een bepalende. Op de Neumarkt, het kloppend hart van de Domstad, reden motards op en neer en stonden de renners rustig te wachten op het hijsen van de startvlag. De koersdirecteuren Jacques Goddet en zijn toenmalige assistent Félix Lévitán slenterden langs de karavaan, Raymond Poulidor en Jan Janssen deelden handtekeningen uit. En een ontspannen Rik Van Looy praatte op een amicale manier met de journalisten die hem omringden. Er werd gelachen en gedold. Van enige hectiek viel niets te bespeuren. Van Looy leek zeker van zijn stuk – alsof hij al wist dat hij de eerste etappe, met aankomst in Luik, zou winnen.

Vanaf die dag wist ik dat ik sportjournalist wilde worden. Maar dat dit ook echt zou gebeuren, dat vermoedde ik toen niet. Laat staan dat ik wist dat ik verschillende keren de Tour zou volgen. Met... Rik Van Looy als chauffeur.

Jacques Sys, maart 2026

1

Omloop Het Nieuwsblad

01 Muur van Geraardsbergen

108m

Hoogte

1,2km

Lengte

7,8%

Stijgingspercentage

Als de Omloop Het Nieuwsblad op het Citadelplein start, is het alsof iedereen uit een lange winterslaap ontwaakt. De renners scheuren langs Vlaamse hellingen en bereiken dan die mythische klim die vroeger vooral verweven was met de Ronde van Vlaanderen: de Muur van Geraardsbergen.

TOEN DE MUUR VAN GERAARDSBERGEN in 2018 in de finale van de Omloop Het Nieuwsblad werd opgenomen, werd deze Vlaamse helling bij uitstek in ere hersteld. Het was de voortzetting van een rijke geschiedenis nadat de Muur eerder als scherprechter fungeerde voor de Ronde van Vlaanderen, maar vervolgens uit de koers werd verbannen. Die terugkeer in volle finale van een puur Vlaamse koers was pure nostalgie en zorgde ook voor de opwaardering van de Belgische openingskoers. In niets meer viel de wedstrijd te vergelijken met het vroegere Gent-Gent, toen er langs de Watersportbaan werd gesprint om de zege.

Ongemeen veel commotie was er toen de Muur van Geraardsbergen in 2012 uit het parcours van de Ronde van Vlaanderen werd geschrapt en de finish van Meerbeke naar Oudenaarde werd verlegd. Het was alsof de stad werd onthoofd en een stuk van haar geschiedenis verloor. Want dat de Ronde van Vlaanderen in Geraardsbergen passeerde, gaf de stad een grote internationale bekendheid. Dan zag je een toestroom van toeristen.

De Ronde zat in de genen van elke Geraardsbergenaar. Al in de vroege ochtend verdrongen de mensen zich op de Muur, in de loop van de dag voelde je de geestdrift op de hele stad overslaan. Het was een ware volkstoeloop, die uitmondde in een volksfeest. De horeca deed gouden zaken, vooral de bakkerijen met hun unieke mattentaarten, nog een pronkstuk van Geraardsbergen, een Europees erkend handelsmerk.

Beslissende hindernis

Bovendien fungeerde de Muur vaak als beslissende hindernis van de Ronde van Vlaanderen. Er vielen nog vijftien kilometer te rijden en daarna kwam je alleen nog de Bosberg tegen. Wat is het mooiste beeld van de Ronde van Vlaanderen? Renners die met de tong uit de mond bovenkomen, te midden van al die mensen en al dat enthousiasme, met afgepeigerde gezichten na die steile beklimmingen op de kasseien.

De Muur symboliseert de wielerhistoriek van Vlaanderen, de blijmoedigheid die je aantreft. Was het niet daar dat een ontketende Eddy Merckx in 1975 met een hijgende Frans Verbeeck in zijn wiel naar boven stormde en een solovlucht van 104 kilometer zou afronden met een zege? Op de mythische klim legde Johan Museeuw in 1995 de basis voor zijn tweede van drie zeges in de Ronde Van Vlaanderen toen hij Fabio Baldato losgooide. En wie herinnert zich niet het beeld van Fabian Cancellara die op de Muur, zonder echt te demarreren maar zittend in het zadel, Tom Boonen tot een figurant degradeerde? En op weg naar zijn twee overwinningen in de Ronde van Vlaanderen passeerde Stijn Devolder twee keer solo over de Muur. Achteraf zei hij dat hij daar telkens het gevoel had een discotheek binnen te rijden. Vaak werd er op de Muur beslist over winst. Maar meer nog over verlies. Wie daar moet afhaken, kan het wel vergeten.

De beklimming van de Muur zorgt telkens weer voor een toestroom van toeristen.

Het absolute mijkpunt

De Muur is een kasseiweg op de Oudenberg, een heuvel waartegen het stadscentrum van Geraardsbergen ligt. De helling start in het centrum van Geraardsbergen, vervolgens rijd je over goed liggende kasseien naar de Vesten, waar tegenwoordig jaarlijks een rit in de Eneco

Tour eindigt. De stijgingspercentages zijn aanvankelijk schappelijk, maar dan wordt het zwaar. Vanaf de Oudebergstraat duik je een klein bos binnen waar niet alleen de stijgingspercentages duizelingwekkend worden, maar ook de kasseien. Die liggen horizontaal, zodat je het idee krijgt dat je een soort trap aan het beklimmen bent.

Boven op de top staat de kapel van Onze-Lieve-Vrouw die in 1981 via een lus aan het parcours werd toegevoegd. Het is het meest gefotografeerde stuk uit de wielergeschiedenis. Voor wielrenners is dat het absolute mikpunt als zij uit het steile bos komen en aan de laatste, vlakke slotmeters van de Muur beginnen.

Aanvankelijk lag de Muur op 35 kilometer van de aankomst en werd er in Meerbeke nog een plaatselijke omloop van twaalf kilometer gereden. Die werd in 1985 afgeschaft. Sindsdien lag de Muur, in combinatie met de Bosberg, nog dichterbij de finish. Eric Vanderaerden zette dat jaar op de Muur een memorabele aanval op. Hij gooide zijn medevluchters Hennie Kuiper en Phil Anderson uit het wiel en snelde, perfect sturend op de glibberige stenen, in de regen naar de zege.

Uit het parcours

Door het steeds slechtere wegdek kreeg de Muur in de winter van 2003 een opknapbeurt, die ruim een miljoen euro kostte. De kasseien die ze niet meer konden gebruiken, werden verkocht voor 2,50 euro per stuk.

In 2012 werd de beklimming van dit monument door Wouter Vandenhaute, de baas van Flanders Classic, uit het parcours geveegd. De nieuwe finale van de Ronde van Vlaanderen, met de Oude Kwaremont, leek garant te staan voor een beklijvend slot.

Maar het kon natuurlijk niet dat zo'n iconische beklimming uit de wielersport zou verdwijnen. In 2018 werd de legendarische helling voor de finale van de Omloop Het Nieuwsblad weer opgevestigd, met naast de Muur ook de Bosberg als laatste hindernis. Om dat mogelijk te maken moest Gent als aankomstplaats vervangen worden door Ninove. Ook dat zorgde weer voor de nodige polemieken, maar Vandenhaute had al eerder getoond dat hij niet bang is om heilige huisjes te slopen.

Een historisch pigment

De Muur werd in de Ronde van Vlaanderen voor het eerst beklommen in 1950. Maar enkele weken eerder werd het peloton in

de Omloop Het Volk al over de kasseibult gestuurd. Jérôme Stevens, journalist bij die krant, had deze helling ontdekt. Hij wilde zijn koers een historisch pigment geven nadat na de Tweede Wereldoorlog steeds meer kasseiwegen en hellingen geasfalteerd waren. Stevens raakte aan de praat met twee Geraardsbergse politici, Augustin Daneels en Robert Pieraert, die hem zeiden dat ze een berg kenden die de koers zou openbreken.

Nergens voel je de geschiedenis van het wielrennen zo goed als op de Muur.

De Muur was toen al beschermd als cultuurhistorisch landschap, met opzettelijk scheef gelegde kasseien, zodat je te paard niet zou wegglijden door de steile hellingsgraad. Los daarvan liepen er alleen maar schapen. In het koersmilieu was de helling nog onbekend. Stevens was op slag verliefd, alleen moest de weg wat breder worden, zodat er een peloton kon passeren. Dat zouden Daneels en Pieraert wel regelen; zij wilden hun stad promoten. En *Het Volk* deed er alles aan om de passie bij de wielersfans te doen oplaaien. De krant sprak vooraf van een historische dag, een onvergetelijk epos van begeistertend sportvertoon. De Muur zou tot 2016 55 keer opgenomen worden in de Omloop het Volk.

Te voet naar boven

De renners schrokken toen ze de Muur in 1950 in de Omloop Het Volk voor het eerst onder de wielen geschoven kregen. Op de top lag een premie van 10.000 frank, zo'n 250 euro, te wachten. Destijds een flink bedrag, maar de favorieten bleken hierin niet geïnteresseerd. Vandaar dat een outsider als Albert Wauters, die in vijf jaar als prof maar twee kermiskoersen won, voor zijn kans ging; dat had hij 's morgens ook aan zijn vrouw beloofd. Het geld zouden ze goed kunnen gebruiken, want er waren plannen om een huis te bouwen.

Wauters demarreerde na de beklimming van de Edelare, het eerste obstakel van de dag. Hij was daarna zo uitgeput dat hij de laatste meters van de Muur te voet moest afleggen, te midden van een ware mensenzee. Boven stapte hij een café van een vriend binnen en trakteerde iedereen op een pint. Bovendien won hij ook nog eens het bergklassement, wat ook een behoorlijk bedrag opleverde. De wedstrijd zou Wauters niet uitrijden – die was al lang voorbij toen hij het café verliet. Veel van de winstpremie was er toen al doorgejaagd.

De doortocht was zo'n groot succes dat de Ronde van Vlaanderen niet kon achterblijven. Een maand later was de Muur de laatste helling in het parcours. Veel renners strompelden naar boven. In Siberische weersomstandigheden viel de Italiaan Fiorenzo Magni op 60 kilometer van de streep aan en kwam boven met een voorsprong van vijf minuten.

In de Ronde van Vlaanderen volgden er nog passages in 1951 en 1952. Wilde je de beklimming zien, dan moest je toen 10 frank betalen (een brood van 1 kilo kostte toen 7 frank). Sommige wielersfans probeerden dat te omzeilen, zagezegd als gelovigen op bedevaart naar de op top liggende Onze-Lieve-Vrouw-kapel. Dat werd opgelost door de kapel op de dag van de koers te sluiten.

Daarna verdween de helling achttien jaar uit het parcours, omdat de smalle doortocht voor te veel chaos zorgde. Bovendien waren de fietsen toen niet uitgerust met een klein verzet en bleken er nogal wat renners niet in staat naar boven te rijden. Er werd vaak gevallen, waardoor renners die achter die valpartij zaten werden opgehouden. Als alternatief werd de Kloosterstraat beklommen.

In 1970 werd de Muur weer toch opgenomen in Vlaanderens Mooiste en werd de strategische rol van deze helling steeds groter. Zeker vanaf het moment dat de aankomst van Gentbrugge naar Meerbeke werd verlegd.

Poëtische e-mail

De Muur groeide uit tot de meest mythische Vlaamse helling. Lucien Van Impe legde er mede de basis voor een indrukwekkende carrière als rasklimmer. Hij werd erdoor aangetrokken als een magneet. De Muur van Geraardsbergen werd de rode draad in zijn carrière. In zijn jeugdjaren verloor hij geen enkele koers die over de Muur ging. Ook als prof kwam hij er telkens als eerste boven. Als voorbereiding op de Ronde van Frankrijk wilde het weleens gebeuren dat Van Impe de Muur een keer of twintig na elkaar bestormde. In de Ronde van Frankrijk werd de Muur trouwens verschillende keren beklommen, dankzij de goede banden van de toenmalige burgemeester Guido De Padt met Tourbaas Christian Prudhomme. Op een gegeven moment werd deze hindernis zelfs tot een col van derde categorie gebombardeerd.

Toen de Muur in 2012 uit het parcours van de Ronde van Vlaanderen verdween, leek Geraardsbergen wel zijn ziel verloren te hebben; je hoorde alleen wat vogelgefluit.

In 2017 werd de Muur weer in ere hersteld als passage in de Ronde van Vlaanderen, al lag de aankomst toen op 95 kilometer van de finish in Oudenaarde – waar niet iedereen even blij mee was. Niettemin braken Tom Boonen en Philippe Gilbert daar de race open. Toen de Muur in 2018 voor het eerst in de Omloop Het Nieuwsblad zat, werd er 's middags – als protest tegen de nieuwe finishplaats van Vlaanderens Mooiste – een symbolische kruiswegstatie gehouden, onder aanvoering van burgemeester Guido De Padt. Die had zijn burgers met een poëtische e-mail opgeroepen om weg te blijven uit aankomstplaats Oudenaarde. Er liep toen zelfs een Jezus rond, op blote voeten, in een retrokoerstrui en met een tube rond het voorhoofd. Hij zeulde een houten kruis naar boven.

Zo hoort het te zijn

Sinds 2018 is de Muur vast onderdeel van de Omloop Het Nieuwsblad, weer op zestien kilometer van de finish en opnieuw in combinatie met de Bosberg. Tot een beslissende aanval is het daar dat jaar niet gekomen, al zorgde Sep Vanmarcke op de Muur wel voor een schifting. Na een nieuwe aanval werd hij op twee kilometer van de finish gecounterd door de Deen Michael Valgren, die de koers zou winnen.

In 2022 gebruikte Wout van Aert de Muur als springplank om later, na het sloopwerk van zijn ploegmaat Tiesj Benoot, op de Bosberg verwoestend uit te pakken. En het daaropvolgende jaar reed Dylan van Baarle op de Muur van iedereen weg en boekte zijn eerste zege in de trui van Jumbo-Visma.

De Muur van Geraardsbergen, die ook door verschillende andere koersen wordt aangedaan, heeft weer de glorie die hem toekomt. De beleving rond de wedstrijd doet denken aan de dagen van de Ronde van Vlaanderen. Bij het naderen van de Muur hoor je het opwellende geluid van de duizenden wielersfans dat van beneden in de stad naar boven stijgt. Zo hoort het ook te zijn: er is geen plek in de wereld waar je de geschiedenis van het wielrennen zo goed kunt voelen als op de Muur. Het is in alle opzichten een wielerveiligdom.

02 **Bosberg**

106m

Hoogte

1,1km

Lengte

5%

Stijgingspercentage

Tussen de Muur van Geraardsbergen en de Bosberg ligt tien kilometer. Het is de laatste hindernis op weg naar de finish. Vaak werd daar de Ronde van Vlaanderen gewonnen. In de Omloop Het Nieuwsblad leverde Wout van Aert er in 2022 een indrukwekkende prestatie.

GEEN HELLING DIE ZO met een renner wordt geassocieerd als de Bosberg met Edwig Van Hooydonck. Tot en met 2011 was het de ultieme hindernis in de Ronde van Vlaanderen, net na de beklimming van de Muur van Geraardsbergen. Vanaf de top ging het nog zeven kilometer naar de aankomst in Meerbeke, over dalende vlakke wegen en langs Denderwindeke.

Op de Bosberg legde Edwig Van Hooydonck de basis voor zijn twee overwinningen in 'de Hoogmis', in 1989 en 1991. Nadat hij op de Muur adrenaline opdeed voor zijn krachtextplosies en door zijn ploegleider Jan Raas zelfs afgeremd moest worden, pakte Van Hooydonck op de Bosberg uit met een verwoestende demarrage. Het leverde hem de naam Eddy Bosberg op. Die aanvallen waren nooit gepland, het waren berekende en beredeneerde ingevingen van het moment. Op uithoudingsvermogen en souplesse hield Van Hooydonck het vol tot aan de eindstreep. Waarbij het er vooral op aankwam in de laatste tientallen, zeer nijldige meters van de klim overeind te blijven.

Van Hooydonck kende de helling als zijn broekzaak. Hij ging er in de winter vaak trainen. Achter de motor van zijn broer scheurde hij eerst door de Vlaamse Ardennen en trok dan voor een intervaltraining naar de Bosberg. Hij wist waar hij volle bak moest gaan: vanaf

de tweede paal. Dat had de Kempenaar op training geleerd. De Bosberg gaf hem een gevoel van rust. Edwig wist dat hij daar het verschil zou maken. In 1991 liet hij op de Bosberg zelfs Johan Museeuw achter, zoals ook Eddy Planckaert hem twee jaar eerder niet kon volgen. Op het podium in Meerbeke kon Van Hooydonck zijn emoties niet de baas. Zijn tranen werden wereldberoemd. En 's avonds kreeg hij van zijn ouders zijn lievelingskost voorgeschoteld: rodekool met braadworst. En dat nadat hij pas in laatste instantie had besloten om in die Ronde van Vlaanderen te starten. Hij was namelijk een paar dagen eerder ziek geweest. Net zoals hij voor zijn tweede zege klaagde over pijn in de knie en in de Driedaagse van De Panne had opgegeven.

Sprookjesachtig bos

De Bosberg is 1100 meter lang en heeft een gemiddeld stijgingspercentage van 5 procent. Op zich is dat niet moordend, maar het venijn zit hem in de staart: de laatste honderd meter gaat het 11 procent omhoog. Niet alleen voor Edwig Van Hooydonck was het de springplank naar het succes, ook Michel Pollentier demarreerde daar in 1980 in een van de meest merkwaardige edities van de Ronde van Vlaanderen.

Edwig Van Hooydonck kende elke meter van deze helling.

Alleen Jan Raas en Francesco Moser konden volgen. Pollentier wist dat hij kansloos was in een spurt met drie en plaatste op 500 meter van de top een beslissende jump. Moser keek naar Raas, die steendood zat. Pollentier had een kloof van twintig meter geslagen en hield aan de finish een fietslengte over. Op de foto van de aankomst leek het erop dat hij beiden in de spurt versloeg.

Memorabel was ook de aanval waarmee Tom Boonen in 2005 uitpakte. Na een spervuur van demarrages, van onder meer Peter Van Petegem, liet hij een selecte kopgroep achter zich en snelde naar zijn eerste zege in de Ronde van Vlaanderen. Boonen heeft dit altijd aanzien als een van de hoogtepunten van zijn carrière.

De Bosberg ligt op de grens tussen de Vlaamse Ardennen en het Pajottenland. De top bevindt zich op het grondgebied Galmaarden, de klim begint in Attembeke, een deelgemeente van Geraardsbergen. Het is bij wielertoeristen een populaire helling. Het wegdek bestaat deels uit betonplaten en deels uit kasseien; die zijn sinds 1993 beschermd

monument. Op de flanken strekt zich het sprookjesachtige Raspaillebos uit. Daar tref je in het voorjaar, afhankelijk van de maand, bloeiende narcissen, boshyacinten, bosanemonen en meiklokjes aan. De wandelweg combineert de steile hellingen van de Vlaamse Ardennen met de zachte glooiingen van het Pajottenland. Het is echt een kleurrijke omgeving.

Revolutionaire roversbende

In dit stiltegebied opereerde halfweg de negentiende eeuw de bende van Jan De Lichte die, gedreven door armoede, samen met kameraden een reeks diefstallen en overvallen pleegde, tot hij in 1748 werd terechtgesteld. Over hem schreef Louis Paul Boon een schelmenroman, waarin hij Jan De Lichte niet afschilderde als een ordinaire dief, maar als iemand die een revolutie van de kansarmen tegen de gevestigde orde wilde ontketenen. Jan De Lichte verborg zich met zijn bende in het Raspaillebos. Dat haalde in 1990 het nieuws toen een tijdlang de ontsnapte poema's uit de dierentuin Rijk van Lobo van de toenmalige hoogbejaarde pastoor André De Wolf ronddwaalden. Die dierentuin was een van de attracties uit de streek.

Verdwaalde Kazachen

De Bosberg werd voor het eerst in een belangrijke koers opgenomen in 1950, in de Omloop Het Volk. In 1975 maakte hij deel uit van de Ronde van Vlaanderen. In de loop van de jaren deed de modernisering haar intrede op de top van de Bosberg. Zo was er Café den Uitkijktoren, dat door de wielersport uitgroeide tot praat- en eetcafé El Faro. De eigenaar van de zaak had zich toevallig ontfermd over een paar verdwaalde Kazachse amateurcoureurs en hun onderdak gegeven. Zo groeide dit stukje van Galmaarden uit tot een stukje Kazachstan in België. Het was de *place to be* tijdens de Ronde van Vlaanderen en andere wielervedstrijden; er waren duizenden bezoekers, vooral dan op de Vlaamse wielelhoogdag. De uitbaatster heeft nooit een glimp van de coureurs opgevangen; door het vele volk en het vele werk raakte ze nooit tot op straat. Pas 's avonds op televisie zag ze wat er voor haar deur was gebeurd.

**Op de Bosberg
zit het venijn
hem in de staart.**

Maar toen de aankomst van de Ronde van Vlaanderen naar Oudenaarde werd verlegd, bleef ook de Bosberg, naast de Muur,

verweesd achter. Tot het parcours van de Omloop Het Nieuwsblad in 2018 werd hertekend. Toch besloten de eigenaars in 2020 hun café te koop te zetten. Het gebouw stond twee jaar leeg, maar uiteindelijk kreeg de iconische wielenzaak nieuwe uitbaters. Woodcafé heet de zaak tegenwoordig, en ook nu stromen de mensen daar op de dag van wielervedstrijden samen.

Heimwee naar vroeger

Toch heeft de Bosberg iets van zijn grandeur ingeboet. Grote prestaties zoals die van Edwig Van Hooydonck worden daar in de Omloop Het Nieuwsblad niet meer geleverd. Behalve dan in 2022, toen Wout van Aert op de Bosberg met een nijldige versnelling iedereen tegen het canvas mepte en in zijn eerste wedstrijd van het seizoen naar de overwinning vloog. Van Aert had zich goed op die koers voorbereid; hij was onder meer de Bosberg gaan verkennen. Die werd in een aantal koersen opgenomen, zoals de Eneco Tour of de Brussels Cycling Classic.

Ook de organisatoren van de Ronde van Frankrijk hadden intussen de Bosberg ontdekt. Het was in 2019 de laatste helling van de eerste rit van de Tour die in Brussel startte én arriveerde. Maar voor een afscheiding zorgde dat niet. Het peloton spurtte naar de hoofdstad, waar de Nederlander Mike Teunissen zich de snelste toonde.

Toch is er heimwee naar de momenten dat de Bosberg samen met de Muur de absolute scherprechter was van de Ronde van Vlaanderen. Maar de nostalgische wielerromantiek lijkt niet op te kunnen tegen de harde valuta van marketingmensen die de Ronde vooral zien als een lucratieve financiële operatie. Op de nieuwe omlopen is er veel meer plaats om viptenten op te trekken. Dat het daarom draait, ervaren ook de eigenaars van café El Faro al. Er werden hun voorstellen gedaan om op de top van de Bosberg een groot vipdorp onder te brengen. Dat hebben ze nooit aanvaard. Hun café, argumenteerden ze, was een volkspplaats waar de gewone man kwam. Dat moest zo blijven. Naar de ziel van de wielersport. Omdat de kasseistenen in slechte staat zijn, zal de Bosberg worden gerestaureerd. Daarover wordt nu een studie gemaakt. Het historische karakter zal daarbij niet worden aangetast.

2